

ГЕОРГИ БАТАКЛИЕВ
ПОКАЗАЛЕЦ НА ИМЕНАТА В
„ОДИСЕЯ“

chitanka.info

Автолик^[1] — син на Хермес и Хиона, баща на Антиклея — майката на Одисей. Разбойник, клетвонарушител и измамник, които качества наследил от баща си. Умеел да се превъплъщава във всякакви образи.

Агамемнон — син на микенския цар Атрей, брат на Менелай и съпруг на Клитемestra. Баща на Ифигения, Хризотемида, Лаодика, Ифианаса, и Орест. Владетел на Микена, Коринт, Клеона, Сикион и Северна Ахея. Предводител на всички гръцки воители в похода срещу Троя. След завръщането си погубен от Клитемestra и нейния прелъстител Егист.

Аеда — дъщеря на ефеския цар Пандарей.

Аид (Хадес) — син на Кронос и Рея, брат на Зевс и Посейдон, съпруг на Персефона. Страшният бог на мрачния подземен свят, бог на смъртта, съдник на мъртвите. Самото подземно царство на мъртвите.

Алибант — град в Южна Италия.

Алкиной — син на Навзитой и внук на Посейдон, брат на рано загиналия Рексенор, чиято единствена дъщеря Арета взел за съпруга, баща на Навзикая, върховен цар на феаките и на митическия остров Схерия.

Алкмена — дъщеря на микенския цар Електрион, съпруга на Амфитрион. Майка на близнаците Ификъл (от смъртния Амфитрион) и Херакъл (от Зевс, който се сближил с нея през една тройно удължена нощ под образа на съпруга ѝ).

Алкмеон — син на гадателя Амфиарай и на Ерифила, един от предводителите в похода на седемте против Тива. Убил майка си, задето заради прочутата огърлица на Хармония станала виновница за смъртта на неговия баща. За убийството наказан от ериниите с безумие.

Алоей — гигант, син на Посейдон и съпруг на Ифимедея, майката на Алоадите (Алоидите) От и Ефиалт.

Алфей — най-голямата река в Пелопонес, влива се в Йонийско море. Също и богът на реката.

Амитаон — син на Кретей и на Тиро, баща на Биант и на гадателя Меламп(од), основал заедно с Нелей месенския град Пилос.

Амнис — река и пристанищен град на северното крайбрежие на остров Крит при Кносос.

Амфиарай — прочут герой и гадател от Аргос. Син на Оикъл и Хипермистра. Понеже предвиждал изхода от похода срещу Тива, не желаел да участва в него и се укрil. Неговата съпруга Ерифила издала скривалището му заради огърлицата от скъпоценни камъни, с която я подкупил Полинейк.

Амфилох — син на гадателя Амфиарай и на Ерифила, брат на Алкмеон. Прочут герой и гадател като баща си. Един от участниците в похода против Тива, явява се и сред гръцките воини пред Троя.

Амфион — 1) син на Зевс и Антиопа, съпруг на Ниоба. Получил от музите дара да свири омайно на лира. Под нейните звуци и по негова воля скални отломъци се подредили сами и образували стените на Тива, над която царували той и неговият брат близнак Зет. 2) Цар на беотийския град Орхомен, син на Иас и баща на Хлорида.

Амфитея — съпруга на Автолик, майка на Антиклея, баба на Одисей от майчина страна.

Амфитрион — син на Алкей, царя на Тиринс, внук на Персей, съпруг на Алкмена (майката на Херакъл), баща на Ификъл.

Амфитрита — една от nereидите — дъщеря на бога на морето Нерей, морска богиня. За да се спаси от задиранията на Посейдон, избягва в дълбините на морето. Посейдон я похищава на танца ѝ с nereидите на остров Наксос. След Омир съпруга на морския бог.

Антиклея — дъщеря на Автолик, съпруга на Лаерт и майка на Одисей.

Антилох — най-старият син на пилоския цар Нестор. Най-младият, най-красивият и най-бързият от гръцките воини пред Троя. Близък приятел на Ахил и Патрокл. Загинал в края на Троянската война от ръката на Мемнон, самопожертвал се за своя баща. Тримата воини били положени в обща гробна могила.

Антиной — син на Евпейт, от Итака. Най-дръзкия от женихите на Пенелопа, улучен пръв от стрела на Одисей.

Антиопа — дъщеря на речния бог Асоп, родила в полите на пл. Китерон от Зевс близнаците Амфион и Зет.

Анхил — 1) един от феакските благородници; 2) царят на тафците.

Аполон — син на Зевс и Лето, брат близнак на Артемида. Бог на светлината с прозвището Феб („Блестящ“, „Пречистващ“ или „Страшен“), на поезията и музиката — Музагет („Водител на музите“),

на лечението и предсказанията (негов е делфийският оракул), покровител на земеделието, скотовъдството и корабоплаването. Неговите атрибути са лира, колчан (стрелник) и тринога.

Аргивци (аргейци) — жителите на Аргос. У Омир изобщо всички гърци, които участвали в похода срещу Троя.

Арго („Блестящ“, „Бързи“) — построенят от Атина кораб, с който Язон и спътниците му („аргонавти“) отплавали за Колхида, за да вземат оттам златното руно. След завършването на похода закрепен от Атина върху небесния свод като съзвездие.

Аргос — у Омир цяла Гърция (жителите — аргейци, аргивци) или части от нея, като Пелопонес или родината на Ахилевите мирмидонци града държава Арголида в Североизточен Пелопонес.

Аргос (Аргус) — зоркият всезрящ исполин, когото ревнивата Хера поставила за страж на превърнатата в крава Зевсова любимка нимфата Йо. Представяли го с три, четири, дори със сто очи. Загинал от меч на Хермес („Аргов сразител“).

Арес — син на Зевс и Хера, страшният бог на изстребителната кървава битка и на воинската доблест, изобщо на войната. Представян с копие и колесница с общити от злато юзди.

Арета — съпруга на царя на феаките Алкиной.

Ариадна — дъщеря на критския цар Минос и на Пазифая. Дала на Тезей намотано кълбо и така го подпомогнала да намери изхода на Лабиринта, в който той убил Минотавъра. Избягала заедно с Тезей през море за Атина, но по пътя героят я изоставил на остров Наксос. Там я намерил и я направил своя съпруга бог Дионис. Според Омир тя била пронизана със стрела от Артемида.

Аркезий — баща на Лаерт.

Артемида — дъщеря на Зевс и Лето, сестра близначка на Аполон. Богиня на лова, господарка на дивеча, покровителка на юношите и на моминското целомъдрие. Изобразява се с лък и стрели, съпровождана от сърна. Нейната тиха стрела причинява приятна неусетна смърт.

Асон — река в Южна Беотия. Също богът на реката.

Атина — главният град на Атика, свещен на богиня Атина, близо до морето и пристанището Пирей, разположен в равнината между реките Кефис и Илис. Прочут център на изкуствата и науките на античността.

Атина (Атина Палада, Палада) — родена без майка, изхвъркнала с пълно въоръжение от главата на великия Зевс, негова любима дъщеря. Девица (Партенос). Великата богиня на мъдростта, на войната и мира, на изкуствата и занаятите („Премъдра“, „Безстрашна“). Покровителка на град Атина, на находчивия Одисей и на други гръцки герои. Нейна свещена птица е совата, затова тя носи и прозвището „совоока“).

Атлас (Атлант) — великан, син на титана Япет и брат на Прометей. Заради участие в бунта на титаните срещу олимпийските богове натоварен да носи върху раменете си стълбове, които подпират небето на западния край на света.

Атрей — цар на Микена, внук на Тантал, син на Пелопс и Хиподамея, според Омир баща на Агамемнон и Менелай. От ненавист към брат си Тиест му предложил гозба от месата на собствените му деца. Загинал от ръката на Егист.

Атриди — прозвище на Агамемнон и Менелай като синове на Атрей.

Афродита — дъщеря на Зевс и титанката Диона, или родена от пяната на морските вълни край остров Кипър, отдето произлиза прозвището ѝ Киприда („златна Киприда“). Богиня на красотата и любовта. Невярна съпруга на Хефест, любовница на Арес, от когото има деца, между които и Ерос.

Ахейци — едно от старите гръцки племенни групи в Тесалия и Пелопонес. У Омир събирателно име на гръцките племена, които воювали срещу Троя.

Ахеронт — реката на стенанията в подземното царство, с притоци Кокит и Пирифлегетон.

Ахил — син на мирмидонския цар Пелей (оттук прозвището му „Пелид“) и на морската богиня Тетида. Най-красивият, най-бързият и най-храбрият от гръцките герои пред Троя. Убил Хектор, но сам загинал от стрела на Парис, която Аполон насочил към петата му — единственото ранимо място на тялото му („Ахилесова пета“).

Аякс (Аянт), *Оилид* („Малкия“) — син на локрийския цар Оилей, предводител на локрийските кораби срещу Троя, прочут бегач. При покоряването на Троя изнасилал в храма на Атина пророчицата Касандра, поради което на връщане за родината загинал при буря в морето.

Аякс (Аянт), Теламонид („Големия“) — син на саламинския цар Теламон, най-храбрият воин след Ахил в Троянската война. Спасил труповете на Патрокъл и Ахил. Огорчен, че гърците присъдили оръжието на Ахил на Одисей, замислил да погуби техните вождове, но заслепен от Атина, в миг на безумие убил сам себе си.

* * *

Боотес — вж. *Воловар*.

Борей — северният (североизточният) вятър, духащ с огромна сила и носещ студ, мрак и сняг. Също и богът на северния вятър. Син на Астрей и на Еос (Зората). Обитавал Тракия, откъдето връхлитал на юг.

* * *

Воловар (Боотес) — съзвездие на северното звездно небе, близо до Голямата мечка, с ярката звезда Арктур.

* * *

Герайст — нос и пристанище на най-южния край на остров Евбея.

Гиганти — великани, синове на Гея. Устремили се срещу Олимп в борба срещу боговете (гигантомахия), но били отблъснати от Зевс и другите олимпийци с помощта на Херакъл. В „Одисея“ митическо племе като циклопите и феаките, погубени от Зевс заради дързостта им.

Гирейски скали — подмоли при бреговете на остров Евбея или при един от Кикладските острови.

Горгони — три чудовища — Стено, Евриала и Медуза, родени от морските богове Форкин и Кето. Под техния поглед всичко се

вкамениявало. Само Медуза била смъртна. Персей успял да ѝ отсече главата и я поднесъл на Атина, която я закрепила върху своята егида.

Гортина — град, разположен в средата на остров Крит.

* * *

Данайци — гръцко племе, потомство на Данай. У Омир събирателно име за всички гърци.

Деифоб — син на Приам и Хекуба, брат на Хектор и Парис, един от най-храбрите троянски герои, след смъртта на Парис се оженва за Елена. След превземането на Троя неговият дом бил опожарен, а той съсечен от Менелай и Одисей.

Делос — най-малкият от Кикладските острови. Известен като родно място на близнаците Аполон и Артемида, затова средище на култа на Аполон.

Деметра — дъщеря на Кронос и Рея, сестра на Зевс, от него майка на Персефона. Богиня на земята и на земните недра, на плодородието и земеделието, на брака.

Диомед — син на Тидей (затова „Тидид“) и Деипила, съпруг на своята леля Егиалея, цар на Аргос, отличил се със своята храброст пред Троя, особено докато Ахил отказвал да влиза в сражения. Наранил Арес и Афродита.

Дионис (Бакхос) — първоначално тракийски бог, за гърците син на Зевс и Семела, дъщерята на тиванския цар Кадъм. Бог на виното и лозарството, на животворните сили на природата, поетическото вдъхновение и театралното изкуство.

Дия — малък остров на северното крайбрежие на остров Крит. Също по-старото, поетичното име на остров Наксос. Според „Одисея“ на него Артемида пронизала със стрела Ариадна.

Додона — град във вътрешността на Епир с най-старото святилище и оракул на Зевс.

Дулихий — остров в Йонийско море, югоизточно от Итака, принадлежал към владенията на Одисей.

* * *

Еак — син на Зевс и нимфата Егина, цар на мирмидонците, любимец на боговете поради благочестието си. През следомирово време един от тримата съдии в подземното царство.

Евбея — най-големият остров в Егейско море, разположен в Централна Гърция срещу бреговете на Атика и Беотия.

Еврином — син на Египтий, един от женихите на Пенелопа.

Еврипил — син на Херакловия син Телеф и на Астиоха, сестра на Приам. Цар на Мизия, воювал на страната на троянците, пада убит от Неоптолем.

Еврит — син на Менелай и Стратоника, цар на Ехалия. Отличен стрелец на лък. Убит от Аполон, понеже дръзнал да го вика на състезание в стрелба. Лъкът преминал в ръцете на сина му Ифит, който го подарил на Одисей.

Евритион — тесалийски кентавър, който на сватбата на лапитския цар Пейритой се опитал да похити невестата му Хиподамея и станал причина да избухне жестоката битка между лапити и кентаври.

Евър — източният вятър.

Еги — град в Ахейя, на брега на Коринтския залив, с прочуто светилище на Посейдон.

Египет — 1) долината на река Нил на юг от остров Фила; 2) самата река Нил.

Егист — син на микенския цар Тиест и на дъщеря му Пелопия, подхвърлен и отгледан от овчари. След като възмъжал, убил своя чичо Атрей и завзел властта над Микена. Докато Агамемнон воювал пред Троя, прелъстил съпругата му Клитемистра, заедно с която убил Агамемнон при завръщането му. Седем години след това царувал над Микена, а на осмата Орест изпълнил кръвното отмъщение над него и своята майка.

Едип — син на тиванския цар Лай и на Йокаста (у Омир Епикаста), баща на Етеокъл и Полинейк, на Антигона и Исмена. Над Лай тегнела прокоба, че ще загине от ръката на собствения си син, затова младенецът Едип бил подхвърлен. Пастирът, който го намерил, го занесъл на коринтския цар Полиб. Когато израсъл, Едип на път за Тива срещнал истинския си баща и без да го познае, при спречкване го убил. Освободил тиванците от чудовището Сфинкс, затова те го избрали за свой цар. Така той се оженил за собствената си майка.

Когато след време узнал постъпката си, избол очите си и жив слязъл в подземното царство.

Еет — син на бога на слънцето Хелиос и на Перса, брат на вълшебката Кирка и баща на Медея. Цар на Колхида (Еея) и пазач на златното руно.

Еея — у Омир митически остров, владение на вълшебката Кирка.

Езон — вж. *Есон*.

Еидотея — (Ейдотея, Идотея) — морска нимфа, дъщеря на Протей.

Елада — 1) град и област в Пелопонес; 2) гръцкото име на Гърция — страната, обитавана от гърци (елини), включително Мала Азия и Южна Италия.

Елена (хубавата Елена) — дъщеря на Зевс и Леда, съпруга на спартанския цар Менелай. В състезанието по хубост между богините Хера, Атина и Афродита синът на троянския цар Парис отсъдил първенството на богинята на любовта, затова тя му обещала Елена, най-хубавата жена на Елада. Нейното отвличане станало повод за похода на всички ахейци под предводителството на Агамемнон срещу Троя. След гибелта на Парис Елена се омъжила за брат му Деифоб. След падането на Троя тя била приета отново от Агамемнон и заедно с него след редица морски приключения се върнала в Спарта.

Елида — крайбрежна област и град в Северозападен Пелопонес.

Еол — владетел на Еолииските (Липарски) острови, оставен от Зевс за управител на ветровете, обитавал остров Еолия.

Еолия (Стронгила, Липара) — непристъпният остров на пазача на ветровете Еол, плаващ в далечния Запад.

Еос (Зора) — дъщеря на титанската двойка Хиперион и Тея, сестра на Хелиос (Слънцето) и на Селена (Луната). Розопръстата богиня на утринната зора. Всяка сутрин изплува със своите коне из морските дълбини.

Еней — син на Панопей. Построил с помощта на Атина дървения троянски кон.

Епикаста — вж. *Едип*.

Ереб — мрачното царство на мъртвите, седалище на Аид.

Еремби — митическо племе, според Омир живяло близо до Финикия и Африка.

Ерехтей — атински цар и герой, син на Земята. Наполовина притежавал тялото на змия. Възпитаник на Атина, в нейна чест построил храма на Атина Полиада с Ерехтейона върху атинския Акропол.

Еримант — планина в Северозападен Пелопонес. На нея Херакъл сразил еримантския глиган.

Еринии — три сестри, пазителки на световния ред, богини на кръвното отмъщение. Подземни сили, които отмъщавали за всяко престъпление спрямо кръвните връзки.

Есон — син на Кретей и Тиро, цар на Йолкос, баща на Язон.

Ерифила — сестра на Адраст и съпруга на аргоския цар и гадател Амфиарай. Срещу огърлицата от скъпоценни камъни, която ѝ предложил Полинейк, издала скривалището на съпруга си пред похода срещу Тива и така го пратила на явна смърт. Синът ѝ Алкмеон отмъстил на суетната си майка за неговата смърт.

Етиопци — според най-старото предание мирните обитатели на югоизточния край на света, от който изгрява Слънцето (оттук тъмният цвят на кожата им). По-късно е създадена представа и за западните етиопци.

Ефиалт — син на Посейдон и Ифимедея, съпругата на Алоей. Великан, който с брат си От заедно с гигантите се опитал да сваля боговете от небето, но бил сразен от Аполон и Артемида.

Ехет — цар на Епир, пословичен със своята жестокост.

* * *

Закинт — остров в Йонийско море, южно от Итака, с едноименен град.

Зама — вж. *Сама*.

Зевс — син на Кронос (затова наричан Кронид и Кронион) и на Рея, брат на Посейдон и Плутон, брат и съпруг на Хера. Бог на небето и неговия лъчист блясък, на гърма и мълниите („Гръмовец“) — След победата му над Кронос и титаните пръв бог, върховен управител на света, баща на боговете и хората.

Зет (Зетос) — син на Зевс и Антиопа, брат близък на Амфион (1). Смел ловец, заедно с брат си укрепил със стени град Тива.

Зефир — син на Астрей и Еос (Зората). Бог — олицетворение на приятния западен вятър, предвестник на пролетта.

Зора — вж. *Еос*.

* * *

Идомений — син на Девкалион, внук на Минос, владетел на Крит, участвал с 80 кораба в обсадата на Троя и се завърнал щастливо в родината си.

Икарий — брат на Тиндарей. Оженил се в Акарнания за Поликаста, баща на Пенелопа и на двама сина.

Илос — 1) син на Мермер. Владетел на град Ефира в Пелопонес. 2) Син на Трос и Калироя, основател на Троя (Илион).

Илион — Омировата Троя, столица на областта между реките Симоент и Скамандър в Мала Азия. Наречен по името на Илос (2).

Илития — дъщеря на Зевс и Хера, богиня, която подпомага родилките.

Ино (Левкотея) — дъщеря на Кадъм, втора съпруга на Атамант. В състояние на безумие съпругът ѝ умъртвил сина си Леарх. За да не постигне същата участ и другия син Меликерт, Ино се хвърлила заедно с него в морето, където боговете я превърнали на морската нимфа Левкотея, закрилница на корабокрушенците.

Исмар — град по тракийското крайбрежие, близо до устието на Марица, столица на траките кикони. Прочуто било исмарското вино.

Итака — малък остров в Йонийско море между Кефаления и Акарнания. Сега Тиаки — 23 км дълъг, около 6 км широк, с площ от 103 кв. км (или, според археолога Дьорпфелд, остров Левкада). Родина и владение на Одисей.

Итил — син на тиванския цар Зет и на Аеда, убит от обезумялата му майка, която го поднесла в гозба на баща му.

Ификъл — 1) син на Амфитрион и Алкмена, едноутробен природен брат на Херакъл; 2) син на Филак от Филака. Аргонавт, отвлякъл биците на Тиро.

Ифимедея — дъщеря на Триопс, съпруга на Алоей, майка от Посейдон (или от Алоей) на От и Ефиалт.

* * *

Йокаста (у Омир: Епикаста) — съпруга на тиванския цар Лай, майка и по определение на съдбата съпруга на Едип, на когото родила две дъщери и двама сина: Антигона, Исмена, Етеокъл и Полинейк. Неин баща е Менойкей, брат — Креонт.

Йолк — прочут в митологията град в Тесалия, седалище на Пелей и Язон. От него почнал походът на аргонавтите.

* * *

Кавкони — едно от най-старите племена, живяло в Елида, Пелопонес.

Кадъм — внук на Посейдон и син на финикийския цар Агенор. Брат на похитената от Зевс Европа, баща на Семела, Ино, Агава, Антенор и Полидор. Докато бродил по света да търси сестра си, по съвета на делфийския оракул тръгнал по стъпките на невпрягана крава и на мястото в Беотия, където тя се отпуснала на тревата, основал града Кадмея, по-късно Тива. Там умъртвил страшния дракон, син на войнствения Арес. По внушение на Атина посял зъбите на чудовището в земята. От тях изникнали напълно въоръжени воини — предците на знатните тивански родове. Кадъм бил наказан да робува на Арес, но накрай се помирил с него и се оженил за неговата и на Афродита дъщеря Хармония.

Калипсо — дъщеря на Атлас, нимфата — владетелка на остров Огигия (някъде край остров Крит или Зап. Италия), която задържала при себе си корабокрушенеца Одисей седем години.

Касандра — най-красивата дъщеря на троянския цар Приам и Хекуба, сестра на Хектор и Парис. Отблъснала любовта на Аполон, затова богът я сдобил с дарбата да предсказва, но с условието никой да не вярва на предсказанията ѝ. При подялбата на плячката от Троя се паднала пленница на Агамемнон. Умъртвена заедно с него в Микена от Клитемистра и Егист.

Кастор и Полидевк (Диоскури, Тиндариди) — двама близнаци едноутробни синове на Леда: Кастор от съпруга ѝ Тиндарей, а

Полидевк от превърнатия в лебед Зевс. Кастор станал смел конеукротител и ездач, но останал смъртен, а страшният в юмручния бой Полидевк бил дарен с безсмъртие. Неразделна двойка в похода на аргонавтите, в Калидонския лов, в борбата против Тезей. Полидевк пожертвал половината от живота си за своя брат. През ден и двамата прекарвали в подземното царство на мрака, през ден излизали над земята и препускали на белите си коне между боговете и хората.

Кентаври — планинско племе, обитавали гористите склонове на Пелион в Тесалия. Синове на Иксион, царя на лапитите, и на Нефела — облак в образа на небесната царица. Едва след Омир се изобразяват като чудовища полухора, полуконе. Прочута е битката им с лапитите. С мъдрост и справедливост изпъквал кентавърът Хирон.

Кера — богиня на насилствената смърт, смъртната орис, самата смърт.

Кери — богини на смъртната гибел, на смъртта. Грабвали човешките души в мига на тяхното отделяне от тялото.

Кефаления — най-големият остров в Йонийско море, пред Коринтския залив. Кефаленци се наричали както жителите на този остров, така и обитателите на Дулихий, Закинт, Замара и др.

Кикони — тракийско племе, което обитавало крайбрежието близо до устието на река Марица, съюзници на троянците.

Кимерийци — у Омир племе, което живеело в крайния Север във вечна мъгла и мрак при входа на подземното царство.

Кипър — остров в Източно Средиземно море, между Киликия и Сирия. Като мост между Европа, Азия и Африка един от най-древните центрове на култа на Афродита. Оттук нейното прозвище Киприда.

Кирка (Цирцея) — дъщеря на Хелиос и на дъщерята на Океана Перса, сестра на колхидския цар Айет. Зла магьосница, която превръщала корабокрушенците, попаднали на нейния остров, в животни.

Китера — остров и град пред Лаконския залив, един от главните центрове на култа на Афродита. Оттук нейното прозвище Китерея.

Китийци — племе в Мизия, в Северозападна Мала Азия.

Клитемистра — дъщеря на Тиндарей и Леда, сестра на Диоскурите и Елена, съпруга на Агамемнон, майка на Орест, Хризотемида, Електра и Ифигения. При завръщането на съпруга ѝ от Троя го убила с помощта на прелъстителя си Егист. Над двамата

убийци изпълнил кръвното отмъщение синът ѝ Орест по внушение на Аполон.

Кносос — град на северното крайбрежие на остров Крит, резиденция на цар Минос.

Кокит („Река на плача“) — река в подземното царство, приток на Стикс.

Креонт — син на Менойкей, брат на Йокаста, след смъртта на Етеокъл и Полинейк цар на Тива.

Крит — най-големият гръцки остров в източната част на Средиземно море, през хилядолетие пр.н.е. главен център на предгръцката критско-микенска култура.

Кронид (Кронион) — прозвище на Зевс като син на Кронос.

Кронос — най-младият титан, син на Уран (Небето) и Гея (Земята), съпруг на Рея, баща на Зевс, Посейдон, Аид, Хестия и Хера. Времето на неговото управление се смятало за златния век. Убил баща си, след това присвоил властта над света, но бил прокълнат от Уран да загине от собствения си син. Зевс го надвил след ожесточена десетгодишна борба, свалил го в Тартара и го наследил като върховно божество.

Круни („Извори“) — местност в Елида.

Ктимена — сестра на Одисей.

* * *

Лаерт — син на Аркезий, съпруг на Антиклея, баща на Одисей и Ктимена, владетел на остров Итака.

Лакедемон (Лаконика) — област в Югоизточен Пелопонес. Омир назовава с това име главния град на областта — Спарта.

Ламос — син на Посейдон, цар на лестригоните.

Лапители — митическо храбро племе в Тесалия, известно с битката му с кентаврите, избухнала на сватбата на Пейритой и Хиподамея. Вж. *Евритион*.

Левкадска скала („Бялата скала“) — скалист остров в Океана пред входа на подземното царство.

Левкотейя („Бялата богиня“) — култово име на морската нимфа *Ино* (вж.), дъщеря на Кадъм и Хармония.

Леда — дъщеря на етолийския цар Тестий, съпруга на Тиндарей, майка от Зевс (превърнал се пред нея в лебед) на Полидевк и Елена, а от съпруга си — на Кастор и Клитемистра.

Лемнос — вулканичен остров в Северно Егейско море, в който пребивавал богът на огъня Хефест — негова прочута ковачница имало върху тамошния вулкан Мозихъл.

Лесбос — голям еолийски остров пред малоазийския бряг в Егейско море, по-късно наречен Митилена.

Лестригони — митично племе от исполини людоеди, които обитавали Сицилия или Южна Италия.

Лето — титанка, внучка на Уран и Гея, съпруга на Зевс преди Хера, майка на Аполон и Артемида. Преследвана от ревността на Хера, след дълго бродене могла да роди своите близнаци на малкия подвижен остров Делос, който станал средище на нейния култ.

Либия — 1) цяла Африка; 2) цяла Северна Африка; 3) северното крайбрежие на Африка от Северен Египет до Кирена или Сирта.

Лотофаги („лотосояди“) — митическо племе, обитавало киренското крайбрежие на Африка. Който вкусвал от плода на дървото лотос, забравял миналото си.

* * *

Малея — нос на югоизточния край на Пелопонес, в Лакония.

Мантий — син на Меламп, прочут гадател.

Маратон — малка равнина и селище на източното крайбрежие на Атика, 28 км североизточно от гр. Атина, срещу остров Евбея.

Мая — нимфа, дъщеря на Атлас, от Зевс майка на Хермес.

Мегара — дъщеря на тиванския цар Креонт, първа съпруга на Херакъл.

Меламп (Мелампод — „Черноногия“) — син на Амитаон, брат на Биант. Разбирал езика на животните, прочут гадател и лекар. Митически основател на култа на Дионис в Гърция.

Мемнон — син на Титон и на Еос (Зората), цар на „Източна Етиопия“ (т.е. Асирия). Исполин с необикновена сила. Като съюзник на Приам в Троянската война убил Несторовия син Антилох, но паднал от ръката на Ахил.

Менелай — син на Атрей, по-малък брат на Агамемнон, съпруг на Елена и цар на Спарта. След отвличането на Елена от Парис повел ахейските воини срещу Троя. Пред крепостта спасил трупа на Патрокл. При превземането на града убил Деифоб и заедно с Елена се завърнал в Спарта.

Ментор — син на Алким от Итака, връстник и близък приятел на Одисей. В негово отсъствие съветник на Телемах. Често под неговия образ Атина придружавала Телемах или подпомагала Одисей в борбата му срещу женихите.

Месена — главен град на Месения, област в югозападната част на Пелопонес.

Микен — 1) крепост и град в Арголида, Североизточен Пелопонес. Седалище на цар Агамемнон. Според преданието основан от Персей, старо средище на предгръцката микенска култура. 2) Дъщеря на Инах.

Мимант — планина в Йонийското крайбрежие срещу о. Хиос.

Минос — син на Зевс и Европа, брат на Радамант и Сарпедон, съпруг на Пазифая, баща на Ариадна, Девкалион, Федра, Главк и Андрогей. Цар и законодател на остров Крит. Повикал Дедал да построи Лабиринта за чудовището получовек-полубик Минотавър, роден от Пазифая за срам на царския дом. Според „Одисея“ след смъртта си станал съдник в подземното царство.

Мирмидонци — ахейско племе във Фтиотида — Тесалия, подвластно на Ахил. Под негово предводителство участвали в похода срещу Троя. Името си водят от Мирмидон, сина на Зевс и Евримедуза, пред която върховният бог се явил в образа на мравка („мирмекс“).

Мойри — дъщери на Зевс и Темида, богини на съдбата. Три старици, които предели нишките на човешкия живот: Клото изпридала нишката, Лахеза я поемала и предопределяла, а Атропа („Непреклонната“) я отрязвала в часа на смъртта. В ед.ч. „Съдба“.

Музи — първоначално три, по-късно девет дъщери на Зевс и на богинята Мнемосина („Памет“) или Хармония. Родени на Олимп и почитани там и на пл. Хеликон. У Омир богини на песента, знанието и поетичното творчество.

* * *

Навзикая — дъщеря на царя на феаките Алкиной и на Арета.

Навзитой — цар на феаките, син на Посейдон и Перибея, баща на Алкиной и Рексенор. Извел феаките от Хиперия, отдето ги пропъдили циклопите, и ги поселил на о. Схерия.

Наяди — нимфите, които живеели в изворите и речните води. В плиська на водите древните долавяли техния говор. Обичали песента и поезията.

Нелей — цар на Пилос, син на Посейдон и Тиро, брат близък на Пелий, баща на Нестор.

Неоптолем — син на Ахил и Деидамея. Роден на о. Скирос, откъдето Одисей го отвел пред Троя — според предсказанието без неговото присъствие гърците не могли да изтръгнат победата. Отличавал се с храброст и жестокост. Убил Приам и Астианакс. След завръщането си се оженил за Менелаевата дъщеря Хермиона, но бил убит от нейния предишен годеник Орест в делфийското светилище на Аполон.

Нерик — кефаленски град на о. Левкада.

Нестор — цар на Пилос в Месения, син на Нелей и Хлорида, съпруг на Евридика. Най-старият от гръцките воители пред Троя. Според Омир по време на Троянската война царувал над трето поколение хора, но още бил способен воин. Неговата мъдрост и красноречие били пословични.

Нимфи — дълговечни, но не и безсмъртни човекоподобни женски божества, олицетворения на природата и нейните животворни сили. Дъщери на Зевс, живеели в извори и реки (наяди), в гори (ореади), дървета (дриади, хамадриади), в морета (нереиди, океаниди), по планини и ливади. Вечно млади.

* * *

Огигия — митически остров на Калипсо.

Океан — световният поток, който опасвал земята. По северните му брегове живеели потънали в мрак кимерийците, на запад и изток етиопците, на юг — пигмеите. От Океана изплували всяка сутрин Еос (Зората) и Хелиос, в него се къпели звездите (освен Голямата мечка). Също богът прародител на всички богове, син на Уран и Гея. От

неговия съюз с Тетия произлезли три хиляди речни богове и толкова речни богини — океаниди. Баща също на Перса, дядо на Кирка.

Олимп — най-голямата и висока планина в Гърция, на границата между Тесалия и Македония, известен като обиталище на олимпийските богове.

Орион — великан от Беотия, прочут ловец и красавец, син на Посейдон. Еос (Зората) се влюбила в него и го похитила, но от ревност Артемида го поразила със стрелата си. След смъртта му Зевс го превърнал заедно с кучето му на съзвездие, което свети близо до съзвездието Плеяди.

Орсилох — 1) син на бог Алфей, цар на Фера в Месения (в Пелопонес); 2) несъществуващ син на Идоменей.

Ортигия („Пъдпъдъченият остров“) — първото име на о. Делос. Прозвище на Артемида (Ортигийска), понеже островът бил смятан за нейна родина.

Орхомен — град в Беотия, древният главен град на минийците. Същото име носи и град в Аркадия.

Оса — планина в Средна Гърция (Тесалия), която река Пеней разделя от Олимп.

От — брат на Ефиалт, двамата внуци на Посейдон, обладаващи необикновена сила. Оковали във вериги Арес и го държали затворен. Искали да покачат върху Олимп планината Оса, върху нея Пелион, за да се възкачат на небето, и заплашили боговете. За да им попречи, Аполон ги умъртвил, преди да възмъжеят.

* * *

Палада — вж. *Атина*.

Пандарей — цар на Ефес, син на Меропс, баща на Аеда, Меропа и Клеотера. Откраднал от критския храм на Зевс златното куче, пазача на свещената пещера. За наказание Зевс го превърнал на скала или го умъртвил. Осиротелите му дъщери били отгледани от Афродита, Хера и Атина.

Панопей — град във Фокида, Гърция, на границата с Беотия.

Парнас — многовръх планински масив във Фокида, Гърция. Върху южните му склонове се издигал делфийският храм на Аполон с

оракул. Затова символ на поетическото изкуство.

Патрокъл — от Опунт, син на локрийския цар Менойтий и на Стенела. Възпитан в дома на Пелей. Най-близкият приятел на Ахил, заедно с него участвал във войната срещу Троя. Паднал от ръката на Хектор.

Пафос — име на два града на остров Кипър. В стария Пафос (Палайпафос) е бил тачен култът на Афродита, там било издигнато прочуто нейно светилище.

Пеира — малък остров в Егейско море, разположен близо до о. Хиос.

Пейритой — цар на тесалийското племе лапити, син на Зевс или Иксион и на Дия, приятел на Тезей, с когото слизал в царството на Аид, и участвал в грабването на Елена, в Калидонския лов и във войната с амазонките. На неговата сватба с Хиподамея пияният кентавър Евритион се опитал да отвлече невестата, което станало повод за битката между лапити и кентаври.

Пелей — тесалийски герой, син на егинския цар Еак и на Евдеида, съпруг на нерейдната Тетида, баща на Ахил — родоначалника на епирските царе. Надживял Троянската война и умрял в дълбока старост.

Пелий — син на Посейдон и Тиро, брат близък на Нелей. Отстранил от властта доведения си брат Есон (син на Тиро и Кретея) и се възцарил над Йолкос. Изпратил Есоновия син Язон да му донесе от Колхида златното руно с надежда, че ще погине по пътя. Язон се завърнал със златното руно, но Пелий отказал да му даде, както обещал, властта над Йолкос. Тогава дъщерите му, подучени от Язоновата съпруга Медея, го нарязали на късове и го сварили в котел с надеждата, че той ще оживее наново.

Пелион — планина в Тесалия.

Пенелопа — дъщеря на Икарий и на наядата Перибей, съпруга на Одисей, майка на Телемах. Още в древността олицетворение на съпругеската вяност и на женското благородство.

Перо — дъщеря на пилоския цар Нелей и на Хлорида, съпруга на Биант, брата на Меламп. Баща ѝ обявил, че ще я даде съпруга на този, който му доведе биците на Ификъл от Филака. На подвига се решил заради брата си, гадателя Меламп. Но той бил заловен и хвърлен в

тъмница, от която бил освободен едва след една година, и то като научил Ификъл как да се излекува от бездетност.

Перса — океанидка, съпруга на Хелиос, майка на Кирка.

Персефона (Кора) — дъщеря на Деметра от Зевс, богиня на плодородието и пролетното цъфтене на природата. Влюбен в нея, Плутон (Аид) я отвлечъл на огнената си колесница в своето подземно царство и я направил своя съпруга и владетелка на царството на мъртвите. За да не се разгневи майка ѝ — богинята на земното плодородие, Зевс позволил Персефона да прекарва пролетта и лятото в надземния свят — тогава всичко в природата цъфти и зрее. През останалото време, когато тя остава при Плутон, на земята цари студ и мраз.

Пиерия — крайбрежна област в Югозападна Македония, на север от пл. Олимп. Любимо обиталище на музите.

Пизистрат — по-младият син на Нестор.

Пилос — град на западното крайбрежие на Месения, срещу о. Сфактерия, владение на Нестор.

Пирифлегетон („Горящ от огън“) — огнена река в подземното царство, вливала се в Ахерон.

Пито — най-старото наименование на областта до пл. Парнас във Фокида, където бил разположен град Делфи с прочутия храм и оракул на Аполон.

Планкти — според Омир две подвижни скали в морето между острова на сирените и Сцила и Харибда, върху които се разбивали носени неотразимо от течението морските съдове.

Плеяди — седем сестри, дъщери на Атлас и океанидката Плейона, дружки на Артемида: Мая, Електра, Алкиона, Меропа, Астропа, Тайгета и Келена. За да ги спаси от задирките на Орион, Зевс ги превърнал в съзвездие на небето.

Полифем — най-известният от циклопите, син на Посейдон и нимфата Тооса. Исполин с единствено око на челото, обитавал с овчето си стадо в планинска пещера.

Посейдон — син на Кронос и Рея, брат на Зевс, Плутон и Хера, съпруг на ревнивата като Хера Амфитрита. След победата на олимпийските богове над титаните получил като свой дял властта над морето, реките и потоците. Дворецът му се намирал на дъното на Егейско море. Съпровождан от свита тритони и nereиди. Символ на

властта му е тризъбецът в ръката му. Олицетворение на разрушителната стихия, бог земеръсец.

Приам — последният цар на Троя, син на Лаомедонт, съпруг на Хекуба, баща на петдесет сина (най-известни Хектор, Парис и Деифоб) и на толкова дъщери (Касандра, Поликсена и т.н.).

Прокрида — дъщеря на атинския цар Ерехтей, съпруга на Кефал.

Протей — морско божество на о. Фарос, подчинено на Посейдон. Старец, който притежавал прорицателски дар и умее да приема всякакви образи.

* * *

Радамант — цар на Крит, син на Зевс и Европа, брат на Минос. Заради своята справедливост един от тримата съдници в подземното царство.

* * *

Салмоней — син на Еол, баща на Тиро. Понеже дръзнал да произвежда гръм и мълнии като Зевс, бил поразен от него.

Сама — остров в Йонийско море на югозапад от Итака. По-късната Кефаления.

Сидон — най-старият град във Финикия.

Сидония — областта на Сидон — Финикия.

Сизиф — син на Еол и Енарета, брат на Салмоней, строител и цар на Ефира (Коринт), прочут по своето користолюбие и измамничество. Наказан да избутва в подземното царство грамадна скала до върха на възвишение и тя всеки път се търкулвала обратно („Сизифов труд“).

Сикания — старото име на о. Сицилия.

Синтии — най-старото племе, което обитавало о. Лемнос.

Сирени — девойки с птичи тела и женски глави. Омайвали от своите брегове с възшебния си глас моряците, увеличали ги и ги разкъсвали.

Сирия — приказен остров, насаден с лози, родина на овчаря Евмей.

Скирос — остров, разположен североизточно от Евбея.

Солимски планини — планини в страната на солимите. *Спарта* (Лакедемон) — един от най-известните градове на Гърция, главен град на Лакония, над който царувал Менелай.

Стикс — у Омир една от реките или блато в подземното царство. Клетвата в нея била свещена за хора и богове. Водата ѝ — отровна за хора и животни.

Сунцион — нос в Югоизточна Атика.

Схерия — приказен остров, на който се преселили феаките от Хиперия под водителството на Навзитой.

Сцила — шестоглаво морско чудовище с дванадесет ръце, обитавало пещера под една скала срещу въртопа на Харибда и нагълтвало оттам мореплавателите.

* * *

Тайгет — стръмна планинска верига в Пелопонес, между Лакония и Месения.

Тантал — фригийски цар, син на Зевс, баща на Пелопс и на Ниоба. Приказно богат цар на Сипил във Фригия. Любимец на боговете, удостояван да се храни на тяхната трапеза. Започнал да издава разговорите им и да раздава храната, останала от тяхната трапеза — амброзия и нектар, на приятелите си. Насякъл сина си Пелопс и го поднесъл на парчета в гозба на боговете, за да изпита всезнанието на Зевс. Наказан да се измъчва от вечна жажда в подземното царство до шия във вода, която се снишавала, когато се навеждал. Отрупани с плодове клони висели над него, но се издигали, когато той, мъчен от глад, посягал към тях. Над главата му тегнела скала, която грозяла да падне над него („Танталови мъки“).

Тафос — остров в Йонийско море на западното крайбрежие на Акарнания, северно от Итака, сега Меганиси.

Тафци (тафийци) — обитателите на остров Тафос.

Тезей — атически герой, син на Егей и Етра. Израсъл при дядо си Питей в Троизен (в Арголида). Възпитан от мъдрия кентавър

Хирон. Освободил атиняните от задължението им да пращат в Крит всяка година четиринадесет избрани по жребие младежи на Минотавъра. Влязъл в Лабиринта на чудовището получовек-полубик и го убил. С помощта на кълбото на царската дъщеря Ариадна успял да намери изхода. Участвал в борбата на Херакъл с амазонките, в похода на аргонавтите, в Калидонския лов.

Теламон — цар на Саламин, син на Еак, брат на Пелей, баща на Аякс и Тевкър, участник в похода на аргонавтите и в Калидонския лов.

Телемах — синът на Одисей и Пенелопа, възпитан от бащиния му приятел Ментор.

Телепил — град в страната на лестригоните.

Темеса — град или на о. Кипър, или в Южна Италия.

Темида — титанка, дъщеря на Уран и Гея, съпруга на Зевс, майка на хората и мойрите, богиня на гостното право, нравствеността, законния ред и предсказанията.

Тенедос — остров и град пред западното крайбрежие на Трояда.

Теоклимен — гадател от Аргос, син на Полифейд и внук на известния Меламп.

Теспроти — племе, населявало югозападната част на Епир.

Тетида — nereида, дъщеря на Нерей и Дорида, майка на Ахил. Била обичана от Зевс и Посейдон, но нито един от тях не я направил своя съпруга, защото било предсказано, че нейният син ще превъзхожда по сила баща си. Затова я омъжили за смъртния Пелей.

Тива — 1) главен град на Горен Египет; 2) главен град на Беотия, основан от Кадъм, укрепен от Амфион.

Тидей — син на калидонския цар Ойней, баща на Диомед, участник в похода на седемте срещу Тива.

Тиест — цар на Микена, син на Пелопс, брат на Атрей, баща на Егист.

Тиндарей — цар на Спарта, син на Ойбал, съпруг на Леда, баща на Кастор и Полидевк, на Елена и Клитемистра.

Тирезий — сляп старец, гадател в Тива, който открил на Едип произхода и делата му. Не загубил и в подземния свят пророческата си дарба.

Тиро — дъщеря на Салмонея, царя на Йолкос, съпруга на Кретея, от когото била майка на Есон, Ферет и Амфион, а от

Посейдон, който се сближил с нея под образа на любимия ѝ речен бог Енипей, майка на Нелей и Пелий.

Титий — един от титаните, син на Зевс и Гея. Посегнал на Лето, майката на Аполон, заради което бил поразен от Аполон и Артемида и хвърлен в подземното царство. Там бил проснат и окован във вериги. Два лешояда кълвели непрестанно черния му дроб, който отново израствал.

Титон — син на троянския цар Лаомедонт, брат на Приам, баща на царя на етиопците Мемнон. Заради хубостта му го похитила Еос (Зората) и се оженила за него. По нейна молба Зевс го дарил с безсмъртие, но богинята не се досетила да поиска за него още и вечна младост.

Тооса — дъщеря на морския бог Форкин, майка от Посейдон на циклопа Полифем.

Тракия — областта на Балканския полуостров източно от древна Македония и Епир до Черно море, с главни планини Родопи и Хемус (Стара планина), и с главни реки Аксий (Вардар), Стримон (Струма), Нестос (Места), Хеброс (Марица), Истър (Дунав). От нея проникнали в Гърция религиозни култове и митологически образи (Дионис, Орфей). Траките били известни със своята войнственост, въоръжение и коне.

Тринакрия — приказният остров на Хелиос, където пасли стадата му.

Троя (у Омир Илос, по-късно Илион) — град в областта Троада, в Северозападна Мала Азия близо до морето върху възвишение между р. Скамандър и притока ѝ Симоент. Владение на цар Приам. Девет години отстоявал напора на гръцките воители, които желаели да си възвърнат хубавицата Елена, похитена от царския син Парис.

Троянски кон — грамаден дървен кон, изработен от *Еней* (вж.) и оставен пред стените на Троя. В кухнята му търбух се скрили най-храбрите гръцки воители, докато останалите дали вид, че се завръщат по домовете си. Троянците въпреки предупрежденията на Лаокоон внесли вътре в града коня и с това докарали гибелта си. Приам и повечето троянци загинали, а Еней с оцелелите достигнал бреговете на Италия, където основал нова държава.

* * *

Фарос — остров в Средиземно море пред пристанището на Александрия.

Феаки (феакийци) — митическо мореплавателско племе, което обитавало о. Схелия, отъждествявай с Керкира (Коркира, днес Корфу) и било известно по своето гостоприемство и щастлив живот.

Федра — дъщеря на критския цар Минос и Пазифая, сестра на Ариадна, съпруга на атинския цар Тезей, влюбена в заварения си син Иполит. Понеже той не отвърнал на любовта ѝ, завършила със самоубийство.

Фемий — син на Терпий, певец в двореца на Одисей в Итака.

Фере — 1) град в Месения, недалеч от Месенския залив; 2) град в Източна Тесалия.

Фестос — древен град в южната част на о. Крит.

Филак — цар на гр. Филака, баща на Ификъл (2).

Филака — град в Южна Тесалия.

Филоктет — син на Поянт от Мелибея в Тесалия и на Демонеса. Изкусен стрелец пред Троя, наследил лъка и стрелите на Херакъл. По пътя за Приамовия град бил ухапан от змия. Гърците не могли да понасят стенанията му или зловонието на раната му и го оставили на о. Лемнос, където прекарал десет години. Според оракула Троя нямало да падне без оръжието на Филоктет, затова Одисей и Неоптолем го довели пред троянската крепост. Убил Парис и ускорил падането на града.

Финикия — тясна ивица от сирийското и ливанското крайбрежие на Средиземно море. Финикийците били известни като смели мореплаватели и предприемчиви търговци.

Форкин — морски бог, син на нимфата Тооса.

Фтия — град и област в Южна Тесалия, населявана от мирмидонци, владение на Пелей и на сина му Ахил.

* * *

Харибда — опасен морски въртоп срещу чудовището Сцила. Олицетворение на въртопа — чудовище на дъното на морето, което поглъщало морските води заедно с корабите и отново ги избулвало.

Харити — дъщери на Зевс и океанидката Евринома, богини на красотата и радостта.

Харпии — божества на бурята и бързата смърт, полужени-полуптици.

Хеба — дъщеря на Зевс и Хера, богиня на цъфтящата младост. Поднасяла на боговете в Олимп нектар и амброзия. Съпруга на обожествения Херакъл.

Хелеспонт — морският проток Дарданели, който разделя Европа от бреговете на Мала Азия. Когато прелитали над него върху гърба на овена със златното руно Фрикс и Хела, за да избягнат от мащехата си Ино, Хела паднала в протока. Оттогава той бил наречен Хелеспонт („море на Хела“).

Хелиос — син на титана Хиперион и Тея, брат на Селена (Луната) и на Еос (Зората). Красив, младеж с венец от лъчи на главата. В зори изплувал из океанските води, а вечер отново се потапял в тях или потъвал под земята.

Хера — първата дъщеря на Кронос и Рея, едновременно сестра и съпруга на върховния бог Зевс, майка на Арес, Хефест, Хеба. Царица на олимпийските богове, пазителка на брачното право и покровителка на майчинството.

Херакъл („Прославен чрез Хера“) — най-храбрият герой от гръцката митология, идеал за мъжка доблест. Син на Зевс и смъртната Алкмена, още от рождение преследван от Хера. В люлката му тя пратила две огромни змии, но младенецът ги удушил. Когато възмъжал, в служба на микенския цар Евристей извършил прочутите дванадесет подвига, последният от тях било слизането му в подземното царство и извеждането оттам на триглавия Цербер.

Хермес — син на Зевс и нимфата Мая. Роден в пещера на аркадската планина Килена. Няколко часа след рождението си построил от черупка на костенурка лира. Пратеник и вестител на боговете, чиято воля изпълнявал със златния си жезъл в ръка. Бог на пътищата и кръстопътищата — носил се над земя и море с крилатите си златни сандали. Пренасял от Зевс на хората съня и сънищата, придружавал душите на починалите до царството на сенките.

Първоначално благодатен бог на скотовъдците и стадата им, после бог на търговията, ловкостта, измамата и кражбата.

Хермиона — единствена дъщеря на Менелай и Елена. Според Омир при превземането на Троя обещана на Неоптолем и по-късно омъжена за него.

Хефест — син на Зевс и Хера. Още от рождение грозен и хром, от срам майка му го хвърлила от Олимп в морето, но там го отгледала Тетида. Съпруг на невярната богиня на красотата Афродита. Бог на огъня, ковачеството и на изкуствата и занаятите, за които е нужен огънят. Живеел във вътрешността на вулканите. Най-известните му ковачници се намирали на о. Лемнос и на Етна на о. Сицилия. За помощници му служили циклопите.

Хиос — голям и плодороден остров в Егейско море срещу Западното малоазийско крайбрежие, населен от йонийци и прочут със своето вино.

Хипересия — по-старото име на гр. Егейра в Ахея.

Хиперион — титан, син на Уран и Гея, съпруг на Тея, баща на Хелиос, Селена, Еос (Зората).

Хлорида — дъщеря на орхоменския цар Амфион (2), съпруга на пилосеца Нелей, майка на Нестор, на Перо.

Хори („времена“) — дъщери на Зевс и Темида, прелестни богини на цъфтежа и зреенето в природата, на красотата, цветята и плодородието, по-късно на годишните времена. Отваряли и затваряли небесните врати, спътнички на боговете, особено на Афродита.

* * *

Циклопи — еднооки свирепи исполини с око по средата на челото. Помощници в ковачницата на Хефест.

Цирцея — латинизирано име на Кирка.

* * *

Язон — тесалийски герой, син на Есон от Йолкос и на Алкимеда (Полимеда, Полимела), предводител на аргонавтите. С помощта на

дъщерята на цар Еет чудодейката Медея, която го обикнала, грабнал златното руно от Колхида и го отнесъл в Йолкос. След време заради дъщерята на коринтския цар Креуса (Главка) изоставил Медея, но тя си отмъстила жестоко — умъртвила двете си деца от него.

Ярдан — у Омир река в Западен Пелопонес, сега непозната.

[1] Транскрипцията е съгласувана с постановките на сборника „Изговор и произношение на чужди имена в българския език“ под съставителството на Л. Андрейчин и В. Въгленов, 1974 г., по-специално статията на Г. Батаклиев „Старогръцки имена“ (стр. 268–289). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.